

[Ragnhild Andersen.]

indtil 3 generationer sammen, slider familierne hinanden op. Det slider på de voksnes nerver, og det ødelægger børnene, hvis de fortsat skal leve under de betingelser. De enkelte, som trods alt prøver at skabe sig et hjem eller bygge sig en hytte et eller andet sted, fordi de finder det uværdigt at bo i rottereder eller elendige rønner, må i disse tider bittert erfare, hvor lidt hensyn samfundet tager til deres tarv. Jeg tænker på en familie i en af vore omegnskommuner, der som omtalt i dagspressen med mæje og besvær og under store afsavn selv havde flikket sig et hus sammen herude i nærheden af København. Der var imidlertid ikke mulighed for nogen anden varmeindretning end en petroleumsovn, og en dag, da moderen var gået ud for at gøre indkøb, gik der ild i huset, og barnet indebrændte. Jeg kunne også nævne den ildebrand, vi oplevede juleaften i det gamle kvarter af København, hvorved mange mennesker omkom i løbet af få timer, fordi denne gamle bolig var som en krudttønde, man satte ild til. Og hvorfor sker sådanne ulykker? Hvorfor sker der fra tid til anden den slags? Det er samfundets skyld. Det er, fordi mennesker, som gerne vil have en ordentlig bolig, ikke har mulighed for at få det, men må nøjes med at indrette sig i disse brandfarlige og sundhedsfarlige boliger, som det ofte er ganske uværdigt for mennesker at bo i.

Man kan ikke ved gennemførelsen af et lovforslag som dette forbigå de problemer, som står i forbindelse med hele boligbyggeriet. Boligbyggeriet må holdes i gang, og prisniveauet må holdes nede, således at den almindelige befolkning kan betale de lejligheder, der opføres, som man lovede befolkningen det i 1945. Boligministeren skulle i stedet for at standse og bremse byggeriet fremme og billiggøre byggeriet, fremelske byggeriet, for det er det, vor befolkning ser hen til. Når han gør det modsatte, træder han befolkningens interesser for nær.

I denne forbindelse vil jeg gerne spørge, hvor længe vi skal vente på det forslag om ændringer i byggestøtteleven, der blev fremsat her i tinget i oktober 1949. Vi oplever en dyrtid, det er ikke nogen hemmelighed for ærede medlemmer af det høje ting, og det er i høj grad påkrævet at gennemføre forslagene om at begunstige familier med børn, ikke mindst de forslag, der tilsigtede at give forøget støtte til familier, som er flyttet ind i det dyre nybyggeri, der er opført i efterkrigsårene. Og hvad ville

være mere rimeligt end, om huslejetilskuddet blev ydet også til familier med 2 børn, og uanset i hvilke lejligheder de bor? Også forslag om, at alle aldersrentemodtagere, uanset om de bor i aldersrenteboliger eller ej, skulle have huslejetilskud, burde gennemføres nu. Også vore aldersrentemodtagere lider i allerhøjeste grad under dyrtiden. Der kom et brev til de politiske partier her på rigsdagen forleden dag fra rentemodtagerne, hvori de gør gældende, at de lider direkte nød for tiden, at de sulter og fryser i denne dyrtid.

Jeg har på mit partis vegne gjort opmærksom på disse forhold, idet vi mener, at det ikke er tilstrækkeligt at gennemføre et forslag som det foreliggende. Det forslår jo som en skrædder et vist sted overfor den forfærdende bolignød, vi har. Der tales her af andre ordførere om, at de enligstillede skal hjælpes gennem dette lille lovforslag; men hver eneste ordfører er jo fuldt på det rene med, at det er en minimal hjælp, der kan ydes gennem dette lovforslag. Der må et ganske anderledes byggeri til, for at det kan hjælpe både familier med børn, de enligstillede kvinder med børn og de enligstillede, som i dag ikke har børn, og som derfor ikke for øjeblikket har mulighed for at få en lejlighed. Ikke mindst i betragtning af løfterne fra 1945 om boligbyggeriet og om, at lejeniveauet skulle holdes fast, men også i betragtning af de løfter, man strør om sig i denne tid om, at oprustningens svøbe ikke vil forårsage en forringelse af den sociale standard her i landet, må der fra regeringens, fra boligministerens, fra hele statsmagtens side føres en anden politik end den, der føres i øjeblikket. Millionerne ruller og ruller til oprustning, til våbenindkøb og bunkersbyggeri, der er ingen smalle steder her.

I går bevilgede finansudvalget i en håndevending 825 000 kr. til hærens ammunitionarsenal, og der kunne nævnes mange, mange andre bevillinger, som jo er alle medlemmerne af det høje ting bekendt, og som ikke drejer sig om knap en million kroner, men om mange, mange hundreder af millioner. Men det, som de tusinder og titusinder i vort land har ønske om og krav på, er boliger, lejligheder, til en pris, som de kan betale, således at der sikres et rimeligt lejeniveau i nybyggeriet, og således at byggeriet holdes i gang, så at boligbehovet ikke bliver større, men mindre fremover og bolignøden afhjælpes.

Med disse bemærkninger vil jeg tilsige mit partis medvirken til dette lovforslags vedtagelse.